

Oğlan ve Minik Ejderha

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Minik Ejderha

Ebru Mina TOMURCUK

Fısıldayan ormanın kıyısındaki şirin bir köyde, Leo adında bir oğlan yeşil kanvas sırt çantasıyla sık sık dolaşırdı. Gökyüzü mavisi tişörtü ve hardal sarısı şortu, onu eğretilen otlarının arasında kolayca fark edilir kılıyordu. Leo yedi yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni ve herkesi hoş karşıladığını hissettiren, ön dişi eksik gülümsemesi vardı. Keşfetmeyi severdi ve büyülü bir şey bulmayı hayal ederdi.

Güneşli bir sabah, Leo bir çalının arkasından minik bir hapsirik duydu. Yaprakların arasından baktığında, kediden büyük olmayan küçük bir yaratık gördü. Yumuşak nane yeşili pulları, soluk sarı bir karnı ve kocaman yuvarlak kehribar gözleri vardı. Boynuna küçük, kırmızı, örgü bir atkı sarılmıştı. Burun deliklerinden minik kıvılcımlar fışkırıyordu ve yaratık korkmuş görünüyordu.

"Merhaba," dedi Leo yumuşak bir sesle. "Ben Leo. Senin adın ne?" Minik ejderha konuşmaya çalıştı ama bir kıvılcım fırladı ve yüzünü sakladı. "Sorun değil," diye fısıldadı Leo. "Gülmeyeceğim." Yavaşça ejderha başını çıkardı. "Ben Ember," dedi ince bir sesle. "Kendi ateşimden korkuyorum. Bir anda oluyor ve durduramıyorum."

Leo yosunların üstüne oturdu ve ön dişi eksik gülümsemesiyle gülümsedi. "Herkes bazen korkar," dedi. "Belki birlikte çözebiliriz." Ember'in kehribar gözleri kocaman açıldı. Daha önce kimse ona yardım etmeyi teklif etmemişti. Utangaçça başını salladı ve minik kanatları umutla çırpındı. Leo sırt çantasını açtı ve küçük bir defterle bir kalem çıkardı. "Bir takım olalım," dedi.

Önce Leo, Ember'e yavaş ve derin nefes almayı öğretti. "Burnundan al, ağzından ver," dedi. Ember denedi ama burnundan bir kıvılcım cızırdadı. "Eyvah!" diye bağırdı. Leo nazikçe başını salladı. "Sorun değil. Tekrar dene." Ember nefes alırken dörde kadar, verirken de dörde kadar saymayı çalıştılar. Kıvılcımlar küçüldü ve azaldı.

Günler geçti ve Leo her öğleden sonra Ember'i ziyaret etti. Bulutların süzülüşünü izlerken nefes almayı çalıştılar. Bazen Ember'in kıvılcımları bir kelebeği ürkütürdü ve o bir yaprağın altına saklanırdı. Ama Leo her zaman sabırla beklerdi. "Daha iyi oluyorsun," dedi Leo. "Ateşin büyüünün bir parçası. Sadece sakinleşmesine yardım etmemiz gerekiyor." Ember ona inanmaya başladı.

Serin bir sabah, Leo küçük bir çaydanlık ve iki fincan getirdi. "Çayı ısıtmayı deneyelim," diye önerdi. Ember'in gözleri kocaman açıldı. "Ya yakarsam?" diye fısıldadı. "Sadece birazcık ısıyla başlayacağız," dedi Leo. "Yavaş nefes al ve sadece minicik bir ateş çıkar." Ember odaklandı, derin bir nefes aldı ve ağzından nazik bir alev titredi.

Alev yumuşak ve sıcaktı, minik bir güneş ışığı gibiydi. Çaydanlığın altını gıdıkladı ve kısa süre sonra buhar havada kıvrıldı. "Başardın!" diye sevindi Leo. Ember'in kuyruğu sevinçle kıvrıldı. Sıcak çayı paylaştılar ve Ember'in atkısı daha da sıcacık hissettirdi. "Çayı ben ısıttım!" dedi Ember gururla. "Ve hiçbir şeyi yakmadın," diye ekledi Leo sırtarak.

Sonra Leo'nun aklına bir fikir geldi. "Arkadaşımanın doğum günü yarın. Mumları yakmaya yardım eder misin?" Ember yutkundu. "Ya pastayı tutuşturursam?" diye endişelendi. "Önce çalışırız," dedi Leo. Bazı eski dallar buldular ve sakın, düzenli bir nefesle onları yakmayı çalıştılar. Ember'in kıvılcımları küçük ve kontrollü hale geldi. "Hazırsın," dedi Leo ve Ember bir cesaret kıpırtısı hissetti.

Doğum günü partisinde Ember, Leo'nun bacaklarının arkasına saklandı. Pasta masanın üstünde, mumları yanmamış halde duruyordu. Leo, Ember'e nazıkçe başını salladı. Ember derin bir nefes aldı, tıpkı çalıştıkları gibi. Her fitile minik, kusursuz bir alev üfledi. Mumlar parlakça parladı ve herkes alkışladı. Ember'in kehribar gözleri sevinçle parıldadı. Başarmıştı!

O günden sonra Ember artık ateşinden korkmuyordu. Onu iyi işler için kullanmayı öğrendi: çayı ısıtmak, mumları yakmak ve hatta marshmallow kızartmak. Leo ve Ember en iyi arkadaş oldular ve fısıldayan ormanı birlikte keşfettiler. Leo, korkuların sabır ve dostlukla yenilebileceğini keşfetti. Ember ise nazık olmanın ve asla pes etmemenin cesur olmamıza yardımcı olduğunu öğrendi.

Bir akşam, güneş batarken Leo ve Ember bir tepede oturdular. "Eskiden ateşimin bir canavar olduğunu düşünürdüm," dedi Ember. "Ama o sadece benim bir parçam." Leo gülümsedi. "Ve onunla yalnız değilsin," dedi. "Biz bir takımız." Yıldızların belirişini izlediler ve Ember'in minik kıvılcımları karanlıkta ateş böcekleri gibi dans etti.

Köyün çocukları kısa süre sonra çayı ısıtabilen ve mumları yakabilen minik ejderhayı duydular. Ember'le tanışmaya geldiler ve o da onları utangaç bir gülümsemeyle karşıladı. Leo yanında durdu. "O tanıdığım en cesur ejderha," dedi Leo. Ember'in kuyruğu gururla kıvrıldı. Cesaretin bir arkadaşla paylaşınca büyüdüğünü öğrenmişti.

Fısıldayan ormanda Leo ve Ember küçük bir kamp ateşi çemberi kurdular. Diğer hayvanları da onlara katılmaya davet ettiler. Ember büyüsünü çalıştı, küçük dalları güvenle yaktı. Hayvanlar sevinçle bağırdı. Ember kendini mutlu ve sakin hissetti. Leo'nun ön dişi eksik gülümsemesi her zamankinden daha genişti. "Gördün mü?" dedi. "Biraz sabırla her şeyi yapabilirsin."

Mevsimler deęiřtikçe Ember daha cesur oldu ve büyüřü güçlendi. Ama ona inanan oęlanı hiç unutmadı. Leo, nazik olmanın ve asla pes etmemenin cesur olmamıza yardımcı olduğunu öğrendi. Ember ise korkuların sabır ve dostlukla yenilebileceğini öğrendi. Birlikte durdurulamazdılar.

Ve böylece, fısıldayan ormanın kıyısındaki şirin bir köyde, bir oğlan ve minik bir ejderha en iyi arkadaş olarak kaldılar. Çayı ısıttılar, mumları yaktılar ve birçok macerayı paylaştılar. Leo, büyüünün sadece ateşte değil, paylaştıkları iyilikte olduğunu biliyordu. Ember ise Leo gibi bir arkadaşla her şeyle yüzleşebileceğini biliyordu.